

Предшествайки Шелингъ и Хегель, Платонъ отождествява даже противоположноститѣ: „Ние търсимъ едното (цѣлостното) и това е сжществения законъ на нашата мисль“.

Но единството на свѣта, т. е. свѣта погледнатъ въ своя цѣлостенъ и завършенъ видъ, е нѣщо недѣлимо отъ идеята за доброто. Отъ платоническа гледна точка физическия редъ, логическия редъ, метафизическия редъ иматъ своето крайно единение въ телеологическия и моралния редъ.

Цѣлиятъ човѣшки животъ, съ всичко, което той съдържа, може да се обгърне и изчерпи въ идеята за доброто, дето могатъ да намѣрятъ своето значение разума, сърдцето и волята.

И най-върховното въ човѣка е тази областъ отъ душата му, чрезъ която той съзерцава, обича и върши доброто. И онова, което най-много ни харесва, ни се налага отъ човѣка, то е неговата воля да върши доброто; въ сжщность тамъ е сжщината на човѣка, тамъ е пункта, дето доброто се преобразява въ човѣка и човѣкътъ — въ доброто.

Така, вървейки къмъ недосегаемото пълно съвършенство, постепенно и сигурно човѣкътъ осжществява все по-издигнатитѣ и по-красивитѣ форми на социалното сжществуване. Нека не ни отчайватъ скептицитѣ, като казватъ, че съвършенството е невъзможно. Животътъ не се състои въ самото съвършенство, а въ устрема къмъ него. Животътъ израства и се закрепва чрезъ несъвършенствата си, чрезъ недостигитѣ си, чрезъ бедствията си. Съвършенството притежава всичкитѣ качества, но му липса *сжществуването*. Сжществува само несъвършенното,